

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
Ц-9 У 13797/19
2.6.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, мр Зорана Рељића и Братислава Ђокића, чланова већа, са судским саветником Стефаном Гојковићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., кога заступа пуномоћник Владимир П. Радовановић, адвокат из Пожеге, Краља Александра 18/2, ради поништаја решења туженог органа Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 118-00-00037/2019-01 од 15.7.2019. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 2.6.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ решење туженог органа Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 118-00-00037/2019-01 од 15.7.2019. године и предмет ВРАЋА туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије, Београд, Булевар Михајла Пупина бр. 2, да тужиоцу А.А., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, 08 број: 118-384/19 од 20.3.2019. године, којим је одлучено да је тужиоцу престао радни однос у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Полицијској станици за Штрпце (2. категорије), Одељењу полиције, Полицијској управи за Урошевац, Координационој управи за Косово и Метохију, дана 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију (тачка 1. диспозитива), као и одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка и то за састав жалбе у износу од 33.000,00

динара (тачка 2. диспозитива).

Тужбом поднетом, преко пуномоћника, Управном суду, дана 27.8.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је тим решењем, донетим у поновном поступку, поступљено противно примедбама Управног суда из пресуде II-1 У 6006/14 од 26.3.2015. године и пресуде број II-4 У 11152/15 од 1.2.2018. године, будући да тужени орган у оспореном решењу није навео ниједан правни основ за престанак радног односа тужиоца, прописан Законом о полицији, Законом о државним службеницима или Законом о раду. Истиче да се тужени орган поново позива само на закључке Владе Републике Србије и Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија. Такође, наводи да се тужени орган поново није упуштао у суштину ствари и да је оспорено решење донео без потпуне и правилне оцене кључних разлога наведених у жалби, као и да се тужени орган непотребно бавио питањем законитости наведене Уредбе. Указује да оспорено решење не садржи све разлоге о одлучним чињеницама и доказима на основу којих је донета одлука у смислу одредбе члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, при чему, тужени орган поново не третира конкретне разлоге наведене у жалбама против првостепених решења, већ поново кроз невероватне разлоге даје потпуно лаичко тумачење прописа. Из ових и осталих разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд, након одржане усмене јавне расправе, уважи тужбу, поништи оспорено решење и у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом ће тужиоца вратити у радни однос на радно место на којем је радио до незаконитог престанка радног односа, односно да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и судске таксе за тужбу и одлуку.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Пресудом Управног суда Одељења у Нишу, II-4 У 11152/15 од 1.2.2018. године, поништено је претходно решење туженог органа донето у овој ствари, уз констатацију да тужени орган приликом доношења оспореног решења, није поступио по наложима из пресуде Суда II-1 У 6006/14 од 26.3.2015. године и није отклонио повреду правила поступка на које му је указано том пресудом, због чега је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Наведеном пресудом је констатовано да се тужени у оспореном решењу поново позива само на одговарајуће закључке Владе РС и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, на основу кога је доносилац донео Уредбу, при чему не примењује одредбе Закона о

државним службеницима, као ни одредбе Закона о полицији, којима се, као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника.

Полазећи од изнетог Управни суд налази да је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка, прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), којом је прописано да образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Поступајући у извршењу наведене пресуде Управног суда, тужени орган је донео решење број: 118-00-36/2018-01 од 5.3.2018. године, којим је усвојио жалбу и поништио решење 06/2 број: 118-1-19-4-136/2013 од 31.12.2013. године и предмет вратио првостепеном органу, који је у поновном поступку донео овде ожалбено решење о престанку радног односа тужиоцу у Министарству унутрашњих послова, са правом на посебну пензију.

Тужени орган наводи да је првостепени орган одлуку о престанку радног односа тужиоцу донео узимајући у обзир претходни ток поступка, раније донете пресуде Управног суда и раније донета решења Жалбене комисије.

У образложењу оспореног решења се наводи да су у Министарству унутрашњих послова, као последица изршавања преузетих обавеза, а по закључцима Владе (05 број: 02-3570/2013 од 22.4.2013. године и 05 број: 11-10643/2013 од 9.12.2013. године), извршене промене у унутрашњем уређењу и систематизацији радних места доношењем Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП-у, пов. 01 број 12319/13-5 од 20.12.2013. године. Наведеним правилником су укинута организационе јединице тог министарства на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија, чиме је престала потреба за радом одређеног броја извршилаца и наступила неопходност да се сагласно извршеним променама реши питање радноправног статуса запослених који су радили на радним местима која су укинута, а била су систематизована у тим организационим јединицама. Због специфичности у решавању тог питања, Влада је донела Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија, којом је прописано да ће се запосленима у МУП-а, чије је место рада на АП КиМ, којима услед организационих промена престане радни однос обезбедити право на посебну пензију. Тужени даље наводи да је утврђено да је тужилац имао пребивалиште на територији за коју је била образована укинута организациона јединица и обављао послове радног места које је укинута, као и да не постоји потреба и могућност за његов премештај у организациону јединицу на другој територији и да му припада право на посебну заштиту по основу посебности положаја који је имао за време остваривања права по основу рада у организационој јединици и на радном месту који су укинута. Наведено је и да запослени у Министарству па међу њима и тужилац, сагласно Резолуцији 1244 СБ УН, нису могли да наставе да обављају и остваре сврху рада који би се обављао на

територији наведене покрајине. Тужени орган орган констатује да се у поступку одлучивања о радноправном положају запосленог у Министарству унутрашњих послова, сагласно одредби члана 169. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05...64/15), који је био у примени у време доношења одлуке да тужиоцу престаје радни однос са правом на пензију и којом је прописано да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено, имају применити одредбе посебног прописа којим је уређено остваривање права запослених, тј. државних или полицијских службеника у Министарству унутрашњих послова. Ово стога што се ради о одредбама посебног прописа које искључују примену одредаба општег прописа који се односи на радноправни положај државних службеника у другим државним органима или одредбе општих прописа о раду којима се уређује радноправни положај запослених који нису на сталном раду у државном органу, већ се налазе на раду код другог послодавца. Наведено, према оцени туженог орган, подразумева да, када је посебан пропис за поједине категорије запослених утврдио посебно право и уредио начин остваривања тог права, онда се у поступку одлучивања о радноправном положају запослених на које се тај пропис односи исти мора и применити. У односу на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија ("Службени гласник РС", бр. 115/13 и 42/14), која је у конкретном случају примењена, тужени орган наводи да је тај пропис донео надлежни орган тј. Влада, као и да за тај пропис други надлежни орган, односно Уставни суд није донео одлуку којом је утврдио његову неуставност и незаконитост. Будући да наведена уредба није од стране надлежног суда оцењена неуставном или незаконитом и уклоњена из правног поретка, односно да она важи, као и да су управни органи и други судски органи у доношењу одлука везани важећим прописима и да се не могу упуштати у оцену уставности и законитости подзаконских аката, тужени орган оцењује да се у решавању радноправног положаја запосленог који је радио у Министарству унутрашњих послова у организационој јединици и на радном месту који су територијално били везани за одређену аутономну покрајину, а у сврху чијег решавања је поменута уредба и донета, иста има и применити.

Управни суд налази да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано. Ово стога што је и првостепено и оспорено решење донето противно правном схватању израженом у пресуди Управног суда-Одељења у Нишу, II-4 У 11152/15 од 1.2.2018. године, при чему су, по налажењу Суда, у образложењу оспореног решења изнети наводи који представљају произвољно тумачење туженог органа и немају упориште у закону.

Одредбама члана 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05...64/15), уређен је делокруг полиције, тако што је прописано да полицију чини заокружена област рада Министарства унутрашњих послова (став 1.), те да полиција обавља законом утврђене полицијске и друге послове, пружа подршку владавини права у демократском друштву и одговорна је за остваривање безбедности у складу са законом (став 2.), као и да се обављањем полицијских послова полиција свима пружа заштиту њихових права и слобода (став 3.).

Одредбом члана 169. наведеног закона, прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Управни суд констатује да је цитираном законском одредбом уређен режим примене прописа на основу којих се одлучује о радноправном статусу полицијског службеника, тако што је предвиђена примена Закона о полицији, као матичног закона којим се то питање уређује, као и прописа који су на основу тог закона донети, те потом примена прописа о радним односима у државним органима, ако Законом о полицији и прописима који су на основу њега донети није друкчије одређено. Ожалбено решење о престанку радног односа тужиоцу, донето је на основу подзаконског акта - Уредбе, која није донета на основу Закона о полицији, те се као таква не може применити на одлучивање у предметној управној ствари у смислу цитиране одредбе члана 169. Закона о полицији. Из наведеног следи да целокупни наводи из образложења оспореног решења који се односе на примену подзаконских прописа на одлучивање о радноправном положају полицијског службеника нису правилни и на закону засновани, будући да се не ради о акту који је донет на основу Закона о полицији. Првостепени орган, такође, није своје одлучивање засновао на одредбама Закона о државним службеницима којима се уређују права државног службеника услед промене уређења државног органа, а које би се могле применити под условом прописаним цитираном одредбом члана 169. Закона о полицији.

Управни суд, следом изнетог, указује туженом органу да је доносећи оспорено, као и претходна решења, противно јасно израженом правном схватању Суда у погледу незаконите примене правног режима приликом одлучивања о радноправном статусу тужиоца, као полицијског службеника, повредио своју обавезу утврђену одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, којом је зајемчено право грађана на образложену одлуку, већ је своје одлучивање засновао на крајње паушалном и правно неутемељеном поступању, којим је повређено право тужиоца на жалбу као делотворно правно средство.

Тужени орган ће стога у поновном поступку одлучивања по жалби донети одлуку у складу са правним схватањем Суда и примедбама у погледу поступка израженим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Управни суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе јер предмет спора очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, већ је одлука суда заснована на утврђеној повреди правила поступка која ће бити отклоњена у поступку поновног решавања туженог органа, из ког разлога није прихваћен захтев за решавање ове ствари у спору пуне јурисдикције, како је то у тужби предложено.

Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, с тим што су примедбе Суда

изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона.

Управни суд је, с обзиром на донету одлуку, нашао да је основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора па му је на име састава тужбе од стране адвоката досудио износ од 16.500,00 динара, у складу са тар. бр. 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12, 37/21). На име трошкова судских такси је, на основу тар. бр. 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...95/18), досуђен износ од 390,00 динара на име таксе за тужбу, те износ од 980,00 динара на име судске таксе за пресуду.

Управни суд је, следом изнетог, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредби чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20).

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 2.6.2022. године, II-9 У 13797/19**

**Записничар
Стефан Гојковић, с.р.**

**Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС